Стоїть сосна одинока
На голій вершині...
Гайне-Рудонський

На скелі холодній, під небом похмурим,
Стояла водинці, журилась сосна.
І плакала, бідна, і сльози-перлини
На камінь холодний ронила вона.

І ранок, і нічку, і осінь лихую
Сама зустрічає, мов та сирота:
Минулося літо — і щастя минулось
І хто сиротину тепер привіта?..

На віттях зелених пустеє чорніє
Співучої пташки маленьке гніздо.
Коли полетіла у вирій далекий
Утіха-пташина — не бачив ніхто.

І зрадниця мила туди захопила
І втіху єдину — пісні голосні...
Тепер тільки вітер голосить у віттях,
Наводячи тугу і в ночі, і в дні.